

ת"פ 12783/04/16 - מדינת ישראל נגד א מ - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

26 ספטמבר 2017

ת"פ 12783-04-16 מדינת ישראל נ' מ

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לירן פרג' - נוכחת

נגד

א מ - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד זאב פלסבורג - נוכח

המאשימה

הנאשם

מתורגמנית לשפה הרוסית, הגב' סבינה פדידה

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 03.04.2016 בשעה 20:05 או בסמוך לכך, הנאשם - לאחר ששתה משקה משכר זמן קצר קודם לכן - שוחח עם רעייתו (להלן: "המתלוננת") ובין היתר, ביקש הימנה שלא לעזוב אותו. האחרונה השיבה בחיוב, והמשיכה לשוחח עם הנאשם בנוגע להרגלי צריכת האלכוהול שלו. בהמשך, הנאשם נכנס לחדר של בתו הקטינה, שבו שהתה גם המתלוננת, סגר את הדלת, ונגע במתלוננת שבתגובה ביקשה ממנו לחדול ממעשיו מכיוון שהיא עייפה לאחר יום עבודה.
2. בתגובה לכך, הנאשם הוציא סכין מתקפלת מכיסו, פקח את עיניו, הניפה בתנועה מאיימת לעבר החתול שהיה בחדר ואיים על המתלוננת ובתו, בכך שאמר: "אני אראה לכן עכשיו, זה הסוף של שתיכן". עוד ובסמוך, איים הנאשם על המתלוננת ובתו, בכך שהחל להתקרב אליהן בצורה מאיימת, בעודו אוחז בסכין. בתו של הנאשם ברחת מפניו והחלה לזעוק, ואילו המתלוננת ביקשה להוציא את הסכין מידו. עוד ובהמשך, בנוכחות המתלוננת ובתו, החל הנאשם לחתוך עצמו עם הסכין בצווארו ובפניו. כתוצאה מכך, נגרם לנאשם חתך מדמם בצוואר, שהצריך טיפול רפואי.
3. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
4. במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן וכי אם התסקיר שיתקבל בעניינו יישא אופי חיובי ויצביע על הליך גמילה מאלכוהול (או על כך שלנאשם אין נזקקות טיפולית) ועל קבלת אחריות והבעת חרטה מצדו, כי אז המאשימה תסכים להסתפק בימי מעצרו, לצד ענישה נלווית. מנגד, הוצהר על ידי המאשימה כי אם התסקיר יישא אופי שלילי, היא תעתור להשתת מאסר בפועל.
5. בעניינו של הנאשם התקבלו שלושה תסקירים, המלמדים כי בקשר שלו עם שירות המבחן היו עליות ומורדות. אולם, בשים לב להתגייסותו בסופו של יום להליך טיפולי והבעת המוטיבציה מצדו בפן זה, המליץ שירות המבחן להשית עליו ענישה בדמות צו מבחן ומאסר מותנה. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. בשים לב, בין היתר, להתרשמות שירות המבחן לפיה הנאשם מצמצם מאחריותו לביצוע העבירה, ולנוכח תנאיו של הסדר הטיעון שגובש, נטען על ידי המאשימה כי היא אינה עותרת להסתפק בימי מעצרו של הנאשם. לגופם של דברים, באת כוח המאשימה פירטה בשלב הטיעונים לעונש את מעשיו של הנאשם ואת הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם, וטענה כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע במקרה הנדון בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. בהמשך, ובשים לב, בין היתר, לעובדה שהנאשם מצוי אך בראשיתו של ההליך הטיפולי, הלה עתרה להשית עליו מאסר בפועל ברף הגבוה של מתחם העונש ההולם, לצד מאסר מותנה, קנס והתחייבות.
6. מנגד, ההגנה טענה כי לנוכח ההליך הטיפולי שעבר הנאשם, היה על המאשימה לכבד את ההסדר שגובש ולעתור להסתפקות בימי המעצר. מעבר לכך, הפנה הסנגור לתסקירי שירות המבחן; להליך הטיפולי שהנאשם עבר עד כה; לעובדה כי זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק; ולהמלצתו של שירות המבחן. בסופו של דבר, בא כוח הנאשם עתר לקבוע מתחם הנע בין מאסר מותנה לבין מאסר למשך כמה חודשים שניתן לרצותו בעבודות שירות, ולהסתפק בימי מעצרו של הנאשם.
7. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע חרטה על מעשיו והבטיח כי אלו לא יישנו עוד. כמו כן, הלה סיפר ארוכות אודות ההליך הטיפולי שעבר ועל היתרמותו מכך.

דין והכרעה

8. ראשית חוכמה ייאמר, כי בשים לב לתסקיר הראשון שהתקבל, ממנו עולה כי שירות המבחן התרשם שהנאשם מצמצם מחלקו באירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן ומקבל אחריות חלקית בלבד על מעשיו, הרי שלא ניתן לשלול לחלוטין את עמדתה של המאשימה, שטענה כי הנאשם אינו עומד בפרמטרים שסוכמו עימו במסגרת הסדר הטיעון ושמהווים תנאי לכך שהיא תעתור להסתפקות בימי המעצר. יחד עם זאת, בשים לב לכברת הדרך שעבר הנאשם מאז קבלת התסקיר הראשון - והדברים עוד יפורטו בהמשך - גם טענת ההגנה, לפיה הנאשם עמד בתנאי הסדר הטיעון, איננה מופרכת. אולם כך או כך, בשים לב לתוצאה הסופית שאליה הגיע בית המשפט בתיק זה, ומשממילא מצאתי לקבל את עמדתה העונשית של ההגנה, כפי שיתואר להלן, הרי שלא מצאתי צורך להכריע במחלוקת האמורה לגופה.
9. על כן, בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם בהתאם למתווה שנקבע על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ושפורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון). קרי, בשלב הראשון אקבע את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן אגזור את עונשו של הנאשם בגדריו (אודות המתווה לגזירת העונש אשר נקבע בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם.

10. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

11. בעצם ביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989); וכב' השופט ד' בייניש (כתוארה אז) ברע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 105, 96 (2006)).

12. בשים לב לנסיבות שנלוו לביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח טיבו של מעשה האיום והעובדה שהנאשם ביצעו בשעה שהוא אוזח בסכין בידו, סבורתני כי במקרה הנדון מצויה מידת הפגיעה בערכים המוגנים ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

13. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר; או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. כמו כן, יש לבחון את אופיו של מעשה האיום לגופו, ובכלל זה אם המדובר באיום מילולי גרידא; באיום בהתנהגות; באיום שבמסגרתו נעשה שימוש בנשק קר או בחפץ אחר כלשהו; וכדומה.

במקרה הנדון, בית המשפט רואה בחומרה רבה את העובדה שהעבירה נעברה במסגרת התא המשפחתי, כאשר הנאשם איים על רעייתו ובתו הקטינה, וכל זאת בשעה שהוא אוזח סכין בידו. מה גם, שהנאשם לא הסתפק באיום מילולי גרידא (תוך שהוא מניף את הסכין לכיוון החתול) אלא אף איים על השתיים בהתנהגותו, עת החל להתקרב אליהן בצורה מאיימת, בעודו אוזח בידו באותה סכין. גם העובדה שהעבירה בוצעה לנגד עיניה של בתו הקטינה, וכלפיה, היא כשלעצמה מהווה בעיניו של בית המשפט נסיבה לחומרה שיש לזקוף לחובתו של הנאשם.

בנוסף, בית המשפט מביא בחשבון כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם למתלוננת ולבת נזק ממשי כלשהו. דא עקא, אין לייחס לנסיבה זו משקל רב, שכן זו דרכן של עבירות האיומים, באשר אלו בדרך כלל אינן מסבות לנזק שנראה לעין, כך שחומרתן טמונה בעצם ביצוע דווקא ולא בהכרח בתוצאותיהן. מה גם, שבנקל ניתן לשער את האימה שבה היו נתונות המתלוננת והבת בשעה שהנאשם התקרב אליהן בצורה מאיימת עם סכין שלופה; ואת עגמת הנפש שנגרמה להן, בראותן את הנאשם חותך ופוצע את עצמו בצוואר באמצעות אותה סכין.

לצד האמור, יש לשקול לקולא את העובדה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, תוך שנדמה כי אלו בוצעו מתוך התפרצות כעס ספונטנית, לאחר שהנאשם שוחח עם המתלוננת והביע את חששו שמא זו תעזוב אותו. אם כי, את העובדה שהנאשם ביצע את העבירה זמן קצר לאחר שצרך אלכוהול, מצאתי לזקוף לחובתו (ראו והשוו: ע"פ 5092/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (03.01.2007); ע"פ 3182/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (19.12.2013); ע"פ ג (מחוזי תל אביב יפו) 28139-01-17 **מדינת ישראל נ' יואב שבח**, (22.03.2017)).

14. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי **בדרך כלל**, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירת איומים, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה (גם במקרים שבהם מושא האיום היו בני משפחה). אשר לעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, הרי שאלו הושפעו מהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וממאפייניהם האישיים של הנאשמים, כגון קיומו של עבר פלילי, הבעת חרטה והכאה על חטא, קיומו או היעדרו של הליך טיפולי-שיקומי, וכיוצא באלה.

לפסקי דין המייצגים את מדיניות הענישה שלעיל, ובעיקר ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון של מתחם העונש ההולם, ראו למשל: רע"פ 3364/14 **באסם מנצור נ' מדינת ישראל**, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 **סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל**, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 **מדינת ישראל נ' ציון ווקנין**, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' גבריאל יוסופוב**, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 **מדינת ישראל נ' יוסף ביטון**, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 **מדינת ישראל נ' מיקו מרלי**, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 **מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי**, (22.06.2016); ות"פ (שלום רמלה) 23607-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.05.2016).

כאן ייאמר, כי עיינתי גם בפסיקה שאליה הפנתה באת כוח המאשימה, אולם כמובן שהדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים. מה גם שממילא ברי, כי השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הוא אך שיקול אחד ממכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול עובר לקביעת מתחם העונש ההולם (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)). כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)), ולעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין די איום מילולי ושאינו קונקרטי כדין איום ספציפי שנעשה תוך שימוש בנשק קר; ולא יהיה דומה עונשו של נאשם נעדר עבר פלילי שמקבל אחריות מלאה על מעשיו, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושנעדר כל אופק שיקומי.

לאור האמור, לא ייפלא אפוא כי מצינו בפסיקה גם מקרים שבהם בגין עבירת איומים אחת נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר קצר (עפ"ג (מחוזי ירושלים) 25220-06-13 **פארס עוויסאת נ' מדינת ישראל**, (10.09.2013); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 35562-08-14 **מדינת ישראל נ' משה חזי**, (24.05.2016)).

15. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, ובשים לב לעובדה שהנאשם איים על רעייתו ובתו הקטינה, הן באופן מילולי והן בהתנהגות, וכל זאת בשעה שהוא אוחז בידו בסכין וכאשר בהמשך הוא אף הגדיל לעשות ופצע את עצמו לנגד עיניהן באמצעות אותה סכין, דומני כי קביעת מתחם עונש הולם שתחתיתו במאסר צופה פני עתיד לא תהלוך נכונה את חומרת המעשים. אשר על כן, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין מאסר קצר שנתי לרצותו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל**.

ויוער, קביעת מתחם עונש המתחיל ממאסר קצר בגין עבירת איומים אחת איננה בבחינת הכלל והיא מהווה חריג למדיניות הענישה הנוהגת. אלא שכאמור, לדידי מתקיימים במקרה הנדון נסיבות חריגות לחומרה, המצדיקות קביעת מתחם כגון דא.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

16. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

17. בעניין זה, שקלתי לקולא את עברו הפלילי הנקי של הנאשם והעובדה כי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. למעשה, יש בכך כדי ללמד שההתנהגות שבגינה הנאשם נותן את הדין היום היא בבחינת חריג לאורחות חייו, וכי המדובר במעידה חד פעמית, הראשונה מזה 20 שנות נישואיו למתלוננת. אודות אורח חייו הנורמטיבי של הנאשם אף ניתן ללמוד מהמכתב שנכתב על ידי מעסיקו (הוגש על ידי ההגנה וסומן נ/1), ושממנו עולה כי המדובר בעובד מקצועי ומסור, המתייחס בכבוד לחבריו למקום העבודה ומושיט להם עזרה בהתעורר הצורך.

בנוסף, נתתי דעתי לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, כאשר בתיק זה העיקר אינו מצוי באותה ספירה "טכנית" של פרק הזמן שחלף, אלא בכך שבמשך כשנה וחצי מאז ביצוע העבירה הנאשם מקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ואינו שב לבצע עבירות נוספות. עוד ולקולא, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהנאשם היה עצור, לראשונה בחייו, כשבועיים וחצי מאחורי סורג ובריו ובמשך תקופה לא מבוטלת נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר אינו "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בכך כדי להבהיר לו את החומרה שבמעשיו ולהרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות בעתיד, ואף ייתכן שניתן לשקול את הדברים במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40יא(3) לחוק העונשין. עוד ובמסגרת נסיבה אחרונה זו, אף יש ליתן את הדעת לכך שבמהלך האירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן, הנאשם פצע את עצמו בצווארו, ובעקבות כך אף נזקק לטיפול רפואי.

כמו כן, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך, ייתר את הצורך בהעדתן של המתלוננת ובתו בבית המשפט. ויוער, לא נעלמה מעיני העובדה ששירות המבחן התרשם שהנאשם מקבל אחריות חלקית בלבד למעשיו ונוטה להשליך האשם על גורמים חיצוניים. יחד עם זאת, הנאשם לא התכחש לביצוע העבירות ולא טען כי למתלוננת יש חלק בהן, אלא אך שאינו זוכר את שאירע מאחר שקודם לכן צר אלכוהול ונטל תרופה נגד כאבי ראש. מה גם, שמדבריו של הנאשם בבית המשפט התרשמתי ממנו באופן בלתי אמצעי, וניכר שהוא מצטער מעומק ליבו על מעשיו ומקבל עליהם אחריות מלאה.

זאת ועוד, בית המשפט מוצא להעניק משקל לעמדתה של המתלוננת - כפי שזו הובאה בתסקיר שירות המבחן - אשר מסרה כי התנהגותו של הנאשם באת ביצוע העבירה איננה מאפיינת אותו, ושביקשה לשקם את יחסיה עימו והביעה את רצונה לשוב ולהתגורר עימו תחת קורת גג אחת. ברי כי האינטרס של המתלוננת אינו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי "**כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה**".) מה גם, ששירות המבחן התרשם שעסקינן במתלוננת שמביעה עמדה אסרטיבית באשר לצרכיה וגבולותיה, שאינה מתאפיינת בתלות במערכת היחסים, ובעלת מערכת תמיכה ויכולת לנפרדות.

18. לבסוף, לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה שהנאשם, אשר ביצע שימוש לרעה באלכוהול עובר לביצוע העבירה, לא שיתף בתחילת הדרך פעולה עם שירות המבחן ושלל נזקקות טיפולית. ועדיין, לא נהיר מדוע בטיעוניה לעונש בחרה המאשימה להתמקד באמור בתסקיר הראשון, תוך התעלמות כמעט מוחלטת מכברת הדרך הטיפולית

שהנאשם עבר מאז. כך, כפי שתואר בתסקירי שירות המבחן מיום 14.06.2017 ו- 12.09.2017, לאחר שהנאשם הביע הסכמתו לכך, הוא השתלב במרכז לטיפול בנפגעי אלכוהול. במסגרת זו, הוא הקפיד להגיע להליכי האבחון ושיתף פעולה עם הגורמים הטיפולים. בהמשך, הלה השתתף בשיחות פרטניות, שגם במהלכן הוא שיתף פעולה והביע את עצמו באופן רגשי. כמו כן, הנאשם השתלב בטיפול קבוצתי (שם הגיע לחמש פגישות מתוך שש) ולבסוף התקבלו בעניינו מסקנות אבחוניות, לפיהן הוא אינו עומד בקריטריונים לזיהוי הפרעה פעילה של שימוש באלכוהול. יחד עם זאת, באבחון רפואי שנערך בעניינו, אותרו ממצאים המעידים על הפרעת שימוש באלכוהול שמצריכה המשך מעורבותו של שירות המבחן. על כן, נבנתה עבור הנאשם תכנית טיפולית, והלה הביע את הסכמתו והתחייבותו ליטול בה חלק.

לאור האמור, בשים לב להשתתפותו של הנאשם בכל ההליכים הטיפולים שהוצעו לו עד כה, ולנוכח המוטיבציה שהוא מביע להמשיך ולהעמיק את הטיפול, שוכנעתי כי הנאשם מבקש בצורה כנה ואמתית להיגמל באופן מוחלט מצריכת אלכוהול, והרי שלא בכדי שירות המבחן התרשם לטובה משיתוף הפעולה שלו ושינה מעמדו הראשוני, עת המליץ בסופו של דבר להשית על הנאשם ענישה מתונה בדמות צו מבחן ומאסר מותנה. דברים אלה, כך לדידי, צריכים לקבל משקל משמעותי בשלב גזירת הדין.

כאן יצוין, כי אכן נהיר לבית המשפט שייתכן שעל הנאשם עוד לעבור דרך ארוכה בפן הטיפולי. אולם, כבר עתה ניתן להתרשם משיתוף הפעולה שלו עם הגורמים הטיפולים השונים וממאמציו בתחום זה. מה גם, שכהמלצת שירות המבחן, בית המשפט ישית עליו צו מבחן, ובכך יהיה כדי לוודא כי הנאשם ימשיך להשתתף בהליכים הטיפולים השונים, ככל שיידרש ממנו.

19. לאור כל אלה, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים אשר נסקרו לעיל בהרחבה - ובייחוד בשים לב לשיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן והירתמותו להליך הטיפולי בתחום האלכוהול - באתי לכלל מסקנה כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהשית עליו עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה אשר קבעתי לעיל, ובכך למעשה להימנע משליחתו למאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות.

למעלה מן הצורך יוער, כי בשים לב לעונש שייגזר על הנאשם בסופו של יום, לא מצאתי להידרש לשאלה אם יש בהליך השיקום שהוא עבר עד כה כדי להצדיק חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם. אולם ייאמר, כי אף אם הייתי קובעת מתחם עונש שהרף התחתון שלו מחמיר יותר מזה שנקבע על ידי, כי אז, על פניו, היה מקום לסטות הימנו לקולא ולהימנע מהשתת עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת מהשיקולים שפורטו בהרחבה קודם לכן.

20. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 15 ימי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

למען הסר ספק, הנאשם סיים לרצות את המאסר.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות העמידה בתנאי צו המבחן והובהרו לו ההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה מצדו עם שירות המבחן.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת איומים.

ד. פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי יקוזז מסכום הפיקדון המצוי בקופת בית המשפט, במסגרת הליך במעצר מושא תיק זה, ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו והיתרה תושב למפקיד/ה.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, הרי שהפיצוי ישולם ב- 4 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור עבירת איומים, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

מורה על השמדת מוצג - סכין, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ו' תשרי תשע"ח, 26 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.